

ДО КОНЦЕПЦІЇ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Леонова К.В., Аврамова О.Є.

Національний технічний університет

«Харківський політехнічний інститут», м. Харків

У 1970-і роки доктрина постіндустріального (інформаційного) суспільства стала однією з панівних у західній соціології. Термін „інформаційне суспільство”, введений в науковий обіг на початку 1960-х, фіксує одну з найважливіших характеристик суспільства, об’єднаного єдиною інформаційною мережею. Розвиток інформаційних технологій у 1980-і, а особливо в 1990-і роки, почав визначати економічний потенціал будь-якої держави. Основу теорії інформаційного суспільства заклали Д. Белл, Т. Стоуньєр, А. Турен, У. Дайзард, Е. Тоффлер. Саме в їхніх фундаментальних працях 1970-х – 1980-х років було окреслено основні риси цього суспільства. У зв’язку з формуванням в Україні інформаційного суспільства постає актуальна проблема формування концепції розвитку цього суспільства, що потребує дослідження.

Концепція інформаційного суспільства – різновид теорії постіндустріального суспільства. Основна ідея концепцій, полягає у тому, що суспільство, котре раніше позначалося як постіндустріальне, швидко набуло ознак, які дають підстави стверджувати, що воно є інформаційним. Головною ознакою цього суспільства є виробництво і поширення інформації, перетворення її на головний вид послуг, на товар і навіть на владу. Україна сьогодні стоїть перед необхідністю концептуального осмислення впровадження інформаційного способу організації життєдіяльності суспільства. Це означає, що стратегія формування основ інформаційного суспільства має розглядатися в контексті загальних стратегічних пріоритетів соціального, економічного та інституційного розвитку країни, як органічна складова масштабних перетворень у суспільстві та у владних інститутах. Ці перетворення мають передбачити: розвиток економіки та інформаційних технологій; створення сітьової державної інфраструктури; формування нової ціннісної парадигми суспільства і публічного управління (громадянське суспільство); сучасної управлінської культури (орієнтація на споживача, управління за результатами); впровадження принципу поліархічності (конкурентність та високий рівень автономності соціальних агентів). В цьому випадку сітьова логіка, тобто децентралізовані, сітьові процеси, які базуються на інформаційно-комунікаційних технологіях, стануть новим алгоритмом суспільного розвитку.